

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1To/2/2024
Identifikačné číslo spisu: 9521100149
Dátum vydania rozhodnutia: 12.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Klemanič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9521100149.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Příbelského, PhD., v trestnej veci obžalovaného Ing. W. X. a spol. pre obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 12. novembra 2025 v Bratislave o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 4T/6/2021, z 21. októbra 2021

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 4T/6/2021, z 21. októbra 2021.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaného

Ing. W. X., nar. X. H. XXXX v A., trvale bytom Q. XXX, okres W.

obžalovaného

Mgr. R. M., nar. XX. Q. XXXX v N., trvale bytom M. XXXX/X, A.
u z n á v a z a v i n n ý c h , ž e

po vzájomnej dohode v presne nezistenej dobe od polovice roka 2018 do 14. novembra 2018 v Bratislave a v Trnave po tom, ako na základe daňovej kontroly u daňového subjektu A., s. r. o., A., IČO: XX XXX XXX, za zdaňovacie obdobie január 2016 až december 2016 Kriminálny úrad finančnej správy 23. júna 2017 pod č. XXXXXXXX/XXXX vydal rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia, ktorým zablokoval nehnuteľný majetok spoločnosti A., s. r. o., v presne nezistenom čase v letných mesiacoch roku 2018 obžalovaný Mgr. M. na základe žiadosti konateľa tejto obchodnej spoločnosti F. A., ktorý chcel dosiahnuť zrušenie uvedeného predbežného opatrenia, oslovil s touto požiadavkou obžalovaného Ing. X., v tom čase príslušníka Slovenskej informačnej služby, ktorý následne spoločne so svojím nadriadeným JUDr. A. A., v tom čase riaditeľom sekcie vnútornej bezpečnosti Slovenskej informačnej služby, sa stretol v reštaurácii C. T. na ul. A. X v A. s riaditeľom Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej „KÚFS“) JUDr. C. V., ktorý vydal predmetné predbežné opatrenie, a po objasnení stavu veci a upovedomení JUDr. V. o tom, že konateľ F. A. má problémy v súvislosti s blokáciou nehnuteľného majetku spoločnosti A., s. r. o., a potreboval by pomôcť, pričom prisľúbil finančnú odmenu za kladné

vybavenie jeho žiadosti, sa dohodli na stretnutí s F. A., a koncom letných mesiacov, v presne nezistenej dobe v mesiacoch august - september 2018, obžalovaný Ing. X. a odsúdený JUDr. A. iniciovali stretnutie JUDr. V. a F. A. na terase reštaurácie C. T. v A., na ktoré F. A. priviezol obžalovaný M. na svojom vozidle značky VOLKSWAGEN PASSAT, modrá metalíza tmavá, evidenčné číslo A. XXX V. a tam ho zoznámil s obžalovaným Ing. X., ktorý sa A. predstavil menom H., a na tomto stretnutí JUDr. V. a Mgr. K. E., námestník na úseku colnej a daňovej kriminality KÚFS, oznámili F. A., že predbežné opatrenie na blokáciu majetku spoločnosti A., s. r. o. je možné zrušiť na základe preukázania záväzku spoločnosti voči tretej osobe, s čím F. A. nesúhlasil;

po tomto stretnutí následne v presne nezistenej dobe v mesiacoch august - september 2018 v reštaurácii hotela F. na ul. K. XX v C. obžalovaný Mgr. M. upovedomil F. A., že vec je riešiteľná a odviezol F. A. na stretnutie s obžalovaným Ing. X. do hotela D. E. v V., kde v priestoroch wellness centra v saune obžalovaný Ing. X. žiadal od F. A. za vybavenie zrušenia predmetného predbežného opatrenia sumu najmenej 350.000,- Eur, pričom z takto žiadanej sumy F. A. v presne nezistený deň v septembri 2018 vo vozidle na parkovisku hotela F. v C. v dvoch prípadoch odovzdal obžalovanému Mgr. M. peňažné prostriedky v celkovej sume 200.000,- Eur, ktoré sa mali rozdeliť v sumách po 50.000,- Eur medzi obžalovanými Mgr. M. a Ing. X., JUDr. A. A. a JUDr. C. V., avšak po tom, ako F. A. 14. novembra 2018 vec oznámil policajtom Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, expozitúra Bratislava, JUDr. V., ktorý sa o tejto skutočnosti dozvedel od policajného prezidenta, žiadne peniaze neprijal, pričom JUDr. A. A. v súvislosti s týmito skutkovými okolnosťami bol odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 7T/3/2021, z 27. mája 2021 za zločin prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1 Trestného zákona, po uzatvorení dohody o vine a treste s prokurátorom,

t e d a

spoločne sa dopustili konania, ktoré spočívalo v úmyselnom organizovaní a vytváraní podmienok na spáchanie zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu pre seba a pre inú osobu žiadali a prijali úplatok, uvedený čin spáchali v značnom rozsahu, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu zločinu

č í m s p á c h a l i

spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024.

z a t o i m u k l a d á

obžalovanému Ing. W. X.,

Podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona a 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 20.000,- (dvadsaťtisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Obžalovanému Mgr. R. M.,

Podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 16.000,- (šestnásťtisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia veci, a to osobného motorového vozidla zn. VOLKSWAGEN PASSAT, VIN: G modrá metalíza tmavá, evidenčné číslo A. XXX V..

III. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora z a m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom, sp. zn. 4T/6/2021, z 21. októbra 2021 uznal obžalovaných Ing. W. X. a Mgr. R. M. za vinných, a to pre obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, na skutkovom základe tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku prvého stupňa.

Obžalovanému Ing. W. X. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 329 ods. 3, s použitím § 34 ods. 5 písm. a), § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov s tým, že na výkon trestu odňatia slobody, podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, súčasne mu uložil podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím k § 57 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 peňažný trest vo výške 50.000 Eur (päťdesiat tisíc eur). Špecializovaný trestný súd podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov a súčasne podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 uložil obžalovanému ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Obžalovanému Mgr. R. M. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov s tým, že na výkon uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, súčasne mu uložil podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 peňažný trest vo výške 40.000 Eur (štyridsať tisíc eur). Špecializovaný trestný súd podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok; podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to osobného motorového vozidla VOLKSWAGEN PASSAT U., VIN: G., modrá metalíza tmavá, evidenčné číslo A. XXX V. a súčasne podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 obžalovanému uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podal 3. novembra 2021 odvolanie prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Odvolanie podal v neprospech oboch obžalovaných, a to proti výrokovej časti rozsudku, ktorou bolo rozhodnuté o vine obžalovaných a rovnako proti výrokovej

časti, ktorou bolo rozhodnuté o treste pre obžalovaných. Napadnutým rozsudkom bolo podľa prokurátora s poukazom na ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku porušené ustanovenie Trestného zákona a uložený trest je neprimeraný.

V písomnom odôvodnení prokurátor uviedol, že prvostupňový súd nesprávne posúdil skutok obžalovaných ako obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy. Príprava na zločin v zmysle § 13 ods. 1 Trestného zákona je prvým relevantným štádiom trestnej činnosti a má vyvolávať iba vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok ako zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu - zločinu. Až následne sa z nej vyvinie pokus alebo dokonaný zločin. U obžalovaných nedošlo iba k príprave na korupčný zločin. V doterajšom trestnom konaní bolo dostatočne nepochybne preukázané, že si spoločným konaním najprv vyžiadali peňažnú sumu ako úplatok, a neskôr časť tejto sumy aj fyzicky prevzali. Došlo tým jednoznačne k dokonaniu predmetného korupčného trestného činu, ktorý je dokonaný už samotným vyžiadanim úplatku. Nosným argumentom prvostupňového súdu bol pre použitie právnej kvalifikácie skutku ako prípravy na zločin výklad ustanovenia § 329 Trestného zákona. Prvostupňový súd podľa prokurátora správne vyhodnotil právomoc a príslušnosť riaditeľa KÚFS na konanie a aj prípadné rozhodovanie o predbežnom opatrení, a to aj v čase po jeho vydaní a aj jeho prípadnom potvrdení odvolacím orgánom. Umožňuje mu to zákon s poukazom na § 50 ods. 7 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v spojitosti s § 5 ods. 3 písm. j) bod č. 6 zákona č. 333/2011 o orgánoch štátnej správy v oblastiach daní, poplatkov a colníctva a potvrdzuje to aj preukázaná prax KÚFS, keď v prípade potreby vyplývajúcej z konkrétneho prípadu nie je pre riaditeľa KÚFS, ktorý predbežné opatrenie vydal, nemožné urobiť úkon, ktorý inak patrí do pôsobnosti daňových úradov, a to aj zrušenie predbežného opatrenia na základe pominutia dôvodu, pre ktorý bolo uložené.

Prokurátor ďalej uviedol, že trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona sa dopustí každý, kto v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada, alebo si dá sľúbiť úplatok. Z predmetného znenia skutkovej podstaty pritom vôbec nevyplýva, a teda Trestný zákon nevyžaduje, aby páchatelom mohla byť iba osoba, ktorá sama obstaráva vec všeobecného záujmu, alebo ktorá sa sama podieľa na obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Vyžaduje sa iba to, aby páchatel vyžiadal, alebo prevzal úplatok v súvislosti s takýmto obstarávaním, a to znamená aj s fyzickým obstarávaním vecí inou osobou. Zákom požadovaná súvislosť je zachovaná vyžiadanim úplatku v mene obstarávateľa, resp. v rámci skutočne preukázateľného určitého existujúceho vzťahu páchatel'a k obstarávateľovi. Ak by tento vzťah neexistoval a páchatel by od počiatku takto konal, s preukázateľným úmyslom tento vzťah pred osobou požadovanou o úplatok len predstieral a uviedol by ju v prepojení úplatku s protislužbou (obstaraním vecí všeobecného záujmu) do omylu, išlo by už o trestný čin podvodu.

V prípade obžalovaných títo jednoznačne podvodnícky úmysel nemali. Konali od počiatku v mene osoby kompetentnej na rozhodovanie o predbežnom opatrení a s touto osobou - riaditeľom KÚFS mali aj reálny a existujúci vzťah, resp. si tento vzťah za týmto účelom aj vypracovali (za využitia inej osoby - JUDr. A.) do použiteľnej kvality. Dokonca predmetné obstarávanie vecí s riaditeľom KÚFS osobne predjednávali a tiež zrealizovali jeho stretnutie s dotýčným podnikateľom, od ktorého bol úplatok žiadaný a prevzatý a navyše riaditeľa KÚFS aj oboznámili so skutočnosťou, že za jeho ingerenciu prevzali úplatok a vyčlenili mu diel z úplatku. Samotný fakt, že riaditeľ KÚFS ako skutočný obstarávateľ vecí všeobecného záujmu sa v rozhodujúcom okamihu odmietol na korupcii podieľať, dokonanie predmetného zločinu obžalovanými žiadnym spôsobom neanulovalo.

Podľa prokurátora skutok obžalovaných nemožno kvalifikovať ako spáchaný v štádiu prípravy na zločin a dokonca ani ako spáchaný vo forme účastníctva na predmetnom obzvlášť závažnom zločine, ale treba obžalovaných hmotnoprávne posúdiť ako priamych páchatel'ov - spolupáchatel'ov obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku podľa § 20 k § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Prokurátor vo svojom odvolaní namietal aj druh uložených trestov a sčasti aj výšku trestu. Prvostupňový súd postupoval v rozpore so zákonom, keď obžalovaným za obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona neuložil trest prepadnutia majetku. Uloženie tohto druhu trestu pri splnení samojedinej podmienky, založenej na odsúdení za konkrétny trestný čin, sa môže skutočne v konkrétnych prípadoch (napr. výška úplatku tesne presiahla prospech veľkého rozsahu, výška majetku je zjavne vyššia než výška úplatku, zo strany páchatel'a došlo len k vyžiadaniu úplatku a nedošlo k žiadnemu skutočnému obohateniu, alebo majetok je dlhodobo nadobúdaný v rámci rodiny v čase pred páchaním trestnej činnosti a podobne) javiť ako trest

neprimerane prísny, drakonický až nehumánny, predmetná zákonná norma je v tomto prípade striktná a orgánu aplikácie práva neumožňuje prihliadnúť na okolnosti riešeného konkrétneho prípadu. V tomto kontexte je potom aj postup prvostupňového súdu, ktorým uložil obžalovaným peňažné tresty a u obžalovaného Mgr. M. tiež trest prepadnutia vecí - osobného motorového vozidla, nesúladiť s Trestným zákonom, lebo pri správnom uložení trestu prepadnutia majetku je uloženie týchto druhov trestu popri sebe vylúčené.

Prokurátor ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu o zaradení obžalovaných do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia je rozporné s Trestným zákonom. Z § 48 Trestného zákona vyplýva, že možnosť prihliadnúť na okolnosti riešeného konkrétneho prípadu a osoby odsúdeného v zmysle § 48 ods. 4 Trestného zákona a umiestnenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu iného (nižšieho) stupňa stráženia z dôvodu lepšie zaručenej jeho nápravy je možné iba pre umiestňovanie do ústavov podľa ods. 2 a nie aj podľa ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorý sa vzťahuje na obžalovaných. Inak povedané, ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona je zákonná norma striktná, nepripúšťa prípadnú korekciu v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona, a teda obžalovaní, u ktorých nedošlo k uloženiu trestu odňatia slobody na základe dohody o vine a treste (§ 48 ods. 5 Trestného zákona), mali byť odsudzujúcim rozsudkom na výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia bez ohľadu na možnosť ich nápravy.

Za neprimeraný trest prokurátor považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere desať rokov u obžalovaného Mgr. M.. Takto uložený trest je de facto trestom najnižším možným v rámci zákonnej sadzby a je na jej spodnej hranici. Konanie obžalovaného Mgr. M. pritom nebolo v ničom menej aktívne alebo menej závažné v porovnaní s obžalovaným Ing. X., ktorý bol odsúdený na jedenásť rokov odňatia slobody, skôr naopak. Prokurátor mal za to, že práve Mgr. M. sa prvotne kontaktoval s dotýčným podnikateľom D. A. a dokonca z výsluchu tohto podnikateľa dost' pravdepodobne vyplýva, že sa stýkal s D. A. ešte skôr pred spáchaním žalovaného skutku a vyžadoval, resp. preberal od neho aj iné podobne podozrivé peňažné platby. Je teda celkom zrejme, že Mgr. M. bol ten, kto inicioval zrealizovanie úplatku od D. A. aj za ním požadované vyriešenie problému so zaisteným nehnuteľným majetkom obchodnej spoločnosti A., s. r. o., a oslovil s tým spoluobžalovaného Ing. X., ktorý bol v inkriminovanom čase činným funkcionárom spravodajskej služby a mal aj reálne kontakty a možnosti, ktoré pre daný „prípadek“ boli nevyhnutné. Následne sa obžalovaný Mgr. M. minimálne rovnakou mierou podieľal aj na páchaní samotného korupčného skutku, keď podnikateľa D. A. prepravoval na stretnutia s JUDr. V. a spoluobžalovaným Ing. X., utvrdzoval ho v rozhodnutí vyplatiť požadovanú peňažnú sumu úplatku a napokon, bol to práve obžalovaný Mgr. M., kto vyžiadajú úplatok aj fyzicky (na dvakrát) prevzal a celkom zrejme aj skonsumoval (keďže žiadny ďalší tok odovzdaných peňazí nie je objektívne preukázaný). Obžalovanému Mgr. M. teda mal byť súdom uložený, pri rešpektovaní všetkých zásad na ukládanie trestov, rovnaký trest odňatia slobody ako obžalovanému Ing. X., a to nie na spodnej hranici, pričom za tento primeraný trest možno považovať trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov.

Prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom v zmysle podaného odvolania prokurátora.

Proti všetkým výrokom rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie obžalovaný Ing. W. X., ktorý v podstate uviedol nasledovné: „Vzhľadom na závery vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní možno konštatovať, že napadnutý rozsudok je predčasný, a teda nezákonný, nakoľko vychádza z nesprávne prijatých skutkových zistení, pričom nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení vychádza najmä z nedostatočného a nesprávneho hodnotenia dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu prezentované v napadnutom rozsudku vzbudzujú dôvodnú pochybnosť o ich správnosti. Napadnutý rozsudok je predčasný pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], pričom vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy [§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a v neposlednom rade bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku].

Špecializovaný trestný súd založil výrok o mojej vine v napadnutom rozsudku v podstate na týchto skutkových záveroch: od F. A. som žiadal sumu najmenej 350 000 Eur za vybavenie zrušenia

predbežného opatrenia, ktoré vydal Kriminálny úrad Finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) 23. júna 2017 pod č. XXXXXXX/XXXX, na majetok spoločnosti A., s. r. o., IČO: XX XXX XXX („prvý skutkový záver“); požiadal som nadriadeného JUDr. A. A. o sprostredkovanie stretnutia s riaditeľom KÚFS-u JUDr. C. V., aby sa tento následne angažoval vo veci zrušenia predmetného predbežného opatrenia („druhý skutkový záver“); F. A. v presne nezistený deň mesiaca september 2018 odovzdal obžalovanému R. M. sumu 200.000 Eur na parkovisku hotela F. v C. („tretí skutkový záver“); suma 200.000 Eur sa mala rozdeliť v sumách po 50.000 Eur medzi mňa, obžalovaného R. M., JUDr. A. A. a JUDr. C. V. („štvrtý skutkový záver“); po tom, čo sa JUDr. C. V. dozvedel od policajného prezidenta, že F. A. oznámil danú vec policajtom národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, expozitúra Bratislava, ponúkané peniaze v sume 50.000 Eur neprijal („piaty skutkový záver“).

Špecializovaný trestný súd dotváral skutkovú vetu podľa toho, čo nie je vykonaným dokazovaním preukázané. Skutkové úvahy Špecializovaného trestného súdu neobstoja v teste s pravidlami logického úsudku vyvodzovania, čo malo za následok nesprávne skutkové zistenia prezentované v napadnutom rozsudku. Takýmto úvahám Špecializovaného trestného súdu je nevyhnutné oponovať najmä z dôvodu, že jeho skutkové závery idú nad rámec vykonaného dokazovania.

V danej súvislosti nemožno prehliadnuť určité tendenčné snahy Špecializovaného trestného súdu pri procese hodnotenia dôkazov, a to výlučne v neprospech obžalovaných, ktoré boli do značnej miery ovplyvnené (nesprávne) skutočnosťou, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 7T/3/2021, bol obžalovaný JUDr. A. A. už uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2020). V tomto smere ako príklad dotvárania skutkovej vety nad rámec vykonaného dokazovania poukazujem na časť skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktorá znie: „...následne spoločne so svojim nadriadeným JUDr. A. A., v tom čase riaditeľom sekcie vnútornej bezpečnosti Slovenskej informačnej služby, sa stretol v reštaurácii C. T. na ul. A. X v A. s riaditeľom Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) JUDr. C. V., ktorý vydal predmetné predbežné opatrenie, a po objasnení stavu vecí a upovedomení JUDr. V. o tom, že konateľ F. A. má problémy v súvislosti s blokádou nehnuteľného majetku spoločnosti A., s. r. o., a potreboval by pomôcť, pričom prisľúbil finančnú odmenu za kladné vybavenie jeho žiadosti, sa dohodli na stretnutí s F. A....“. Takto formulovaná skutková veta naznačuje, že na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo medzi mnou, JUDr. A. A. a JUDr. C. V., bola prezentovaná informácia, že F. A. prisľúbil finančnú odmenu za kladné vybavenie jeho žiadosti o zrušenie predbežného opatrenia. Špecializovaný trestný súd účelovo (nesprávne) interpretuje závery vykonaného dokazovania, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by JUDr. V. bol informovaný, že F. A. prisľúbil, alebo poskytol akúkoľvek peňažnú čiastku pre neho, obžalovaných alebo JUDr. A. A. Aj na tomto príklade hodnotenia vykonaných dôkazov možno pozorovať snahu Špecializovaného trestného súdu v podstate akýmkoľvek spôsobom začleniť do ním prezentovaného korupčného reťazca aj JUDr. V. ako verejného činiteľa tak, aby to zodpovedalo predbežne ustálenej právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku podľa 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Skutkové závery Špecializovaného trestného súdu vychádzajú z predpokladu absolútnej vierohodnosti a pravdivosti výpovedí svedkov F. A., MVDr. W. M., JUDr. A. A. a JUDr. C. V. V tomto smere je však potrebné konštatovať, že po dôkladnej analýze týchto výpovedí, uvedený predpoklad Špecializovaného trestného súdu nie je správny. Špecializovaný trestný súd navyše tieto dôkazy hodnotil tendenčne a jednostranne výlučne v môj neprospech, pričom nehodnotil dôkazy vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi (výpoveď obžalovaných, svedkov C. A., K. E., V. K. a ďalšími listinami.), v dôsledku čoho porušil moje právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

V súvislosti s uvedeným obžalovaný poukázal na tvrdenia, ktoré uviedol na hlavnom pojednávaní. Ďalej poukázal na to, že Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „obhajobu obžalovaného Ing. X. spočívajúcu v tom, že kontakt so svedkom A. bol súčasťou plnenia jeho služobných povinností v rámci plnenia úloh Slovenskej informačnej služby (ďalej „SIS“), vyvracia svedok JUDr. A., ktorý bol v tom čase jeho nadriadeným a i svedok JUDr. V., ktorý uviedol, že z jeho strany sa jednoznačne jednalo o kamarátsku pomoc pre A. i X.. Podľa jeho úsudku, ani z povahy vecí nevyplývalo, že by riešenie záležitosti A. v súvislosti so zaisteným majetkom spoločnosti A., s. r. o., bolo vecou služobnej činnosti SIS“.

Obžalovaný ďalej konštatoval, že JUDr. A. A. získal v danej trestnej veci neprimerané výhody, ktoré spočívali v tom, že po tom, čo bol spolu so mnou a obžalovaným R. M. stíhaný za ten istý skutok

právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, došlo k zmene právnej kvalifikácie tohto istého skutku u JUDr. A. A. na zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a jeho trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 7T/3/2021, mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon sa podmienene odložil so skúšobnou dobou na 5 (päť) rokov. Nepochybne, takýto odlišný postoj orgánov činných v trestnom konaní pri posúdení podozrení vo vzťahu k JUDr. A. A. (účelová úprava skutkovej vety, z ktorej bola vyňatá časť o stretnutí A., V. a mňa, na ktorom som sa mal vyjadriť o zloženej zálohe 200.000 Eur), bol determinantom odôvodnenia zmeny právnej kvalifikácie, a mohol byť dôvodom účelovej výpovede svedka JUDr. A. A. v neprospech mňa.

Vo vzťahu k vyššie uvedenej skutočnosti je teda možné dôvodne konštatovať, že JUDr. A. A. bol motivovaný vypovedať o okolnostiach skutku tak, aby nedošlo k poškodeniu jeho záujmov, pričom jeho výpoveď bola odlišná len v tých okolnostiach, ktoré boli takpovediac „tvrdenie proti môjmu tvrdeniu“. JUDr. A. A. potvrdil existenciu osoby F. A. z dôvodu, že sa s ním stretol aj svedok JUDr. C. V. a je preto veľmi pravdepodobné, že s ním o tejto osobe viackrát komunikoval. V danej súvislosti je potrebné poukázať na veľmi blízky priateľský vzťah JUDr. A. A. a JUDr. C. V., ktorý koniec koncov aj sami priznali. Táto okolnosť však spolu s potrebou ochrániť vlastné osobné záujmy v danej veci vyvoláva dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovede JUDr. A. A.. Špecializovaný trestný súd bližšie nevenoval pozornosť týmto skutočnostiam, a preto podcenil význam skúmania motivácie svedka JUDr. A. A. uvádzať nepravdu o niektorých okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Tieto okolnosti je potrebné analyzovať v širších súvislostiach, pretože skúmanie vierohodnosti výpovede svedka si vyžaduje komplexné posúdenie tejto otázky, pričom osobitne v takýchto prípadoch (ak je svedok skutkovo zainteresovaný) „len“ odvolanie sa na prísahu svedka sa javí ako nedostatočné. Ak má byť takýto dôkaz (získaný výsluchom obvineného v procesnom postavení svedka) využitý, musí byť z hľadiska zákonnosti, vierohodnosti a najmä aj úplnosti jeho obsahu dôkladne preverený.

Vylúčenie trestnej veci JUDr. A. A. zo spoločného konania s mojou trestnou vecou považujem za účelové aj z toho dôvodu, že v tomto konaní už bolo možné konfrontovať jeho výpovede z prípravného konania len v postavení svedka (viď poučenie sudkyne na hlavnom pojednávaní z 9. júla 2021). Pritom vo výpovedi z 2. decembra 2020 na otázku vyšetrovateľa, či má vedomosť, že by ktokoľvek z uvedených osôb pýtal od A. nejaké peniaze, alebo že A. vyplatil niekomu nejaké peniaze tak, ako je to uvedené v uznesení, JUDr. A. A. v postavení obvineného uviedol, že „takúto vedomosť ja nemám, ani že by niektorá z osôb, ktoré sú uvedené v uznesení, požadovala od pána A. nejaké finančné plnenie alebo inú službu“. Som si vedomý toho, že obvinený na rozdiel od svedka nemá povinnosť vypovedať pravdu, avšak vzhľadom na výnimočné okolnosti tohto prípadu, kedy sa z obvineného, ktorý bol skutkovo zainteresovaný, stal svedok, a po tom, čo mu bola zo strany orgánov činných poskytnutá neprimeraná výhoda v podobe rozdielnej právnej kvalifikácie skutku, je mimoriadne dôležité skúmať dôvody a motiváciu svedka JUDr. A. A. vypovedať o podstatných okolnostiach odlišne ako v počiatočných fázach prípravného konania (hoci v rozdielnom procesnom postavení).

Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku ďalej uviedol, že „jeho (X.) tvrdenie je zjavne účelové, pritom nelogické, a to vzhľadom na fakt, že svoju služobnú činnosť vôbec nezameral na vyťaženie A. k obhajobným tvrdeniam. A. nežiadal o informácie k elektronickému nosiču ani k žiadnej záujmovej osobe, ani si s ním za týmto účelom nedohodol ďalšie stretnutie, či iný kontakt“. Odhliadnuc od toho, že som vo svojej výpovedi presne opísal okolnosti, za akých som prišiel do kontaktu s F. A., je nutné uviesť, že skutkové úvahy Špecializovaného trestného súdu sa dostávajú do rozporu s pravidlami logického úsudku. S F. A. som sa stretol len raz, pričom ďalší kontakt bol vylúčený z dôvodu rozhodnutia JUDr. A. A.. Ako už bolo uvedené, rozhodnutie motivovať F. A. k spolupráci so SIS malo byť práve na základe toho, že by KÚFS zrušil predbežné opatrenie spoločnosti A., s. r. o., k čomu však nakoniec nedošlo. Samotné stretnutie F. A. s JUDr. C. V. nevedlo k zrušeniu predbežného opatrenia, preto je len ťažko predstaviteľné, aby som bezprostredne po tomto stretnutí vyťažoval F. A. k informáciám k elektronickému nosiču, ktorý bol predmetom spravodajského záujmu. Takýto postup by bol zjavne iracionálny a v rozpore s postupom pri získavaní osoby konajúcej v prospech informačnej služby (bez ohľadu na vedomú alebo nevedomú spoluprácu). V danej súvislosti chcem dať do pozornosti moje postavenie voči JUDr. A. A., teda vzťah nadriadenosti a podriadenosti v rámci riadiacej štruktúry Slovenskej informačnej služby. Pri plnení služobných povinností osobitne poukazujem na

ustanovenia § 11, § 15, § 16 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (ďalej len „zákon o SIS“). V rámci odstraňovania rozporov, resp. preukazovania nepravdivých tvrdení JUDr. A. A. (popretie spolupracujúcej osoby, existencie spravodajského spisu s názvom J., existencie elektronického nosiča) nedošlo ku vzájomnej konfrontácii mňa a svedka JUDr. A. A., pretože sme neboli postupom podľa § 23 zákona o SIS zbavení mlčanlivosti. Táto skutočnosť však zostala zo strany Špecializovaného trestného súdu bez povšimnutia, v dôsledku čoho mi bola upretá možnosť primerane a vhodne konfrontovať tohto svedka otázkami, ktoré by objasnili dôvody, pre ktoré som prišiel do kontaktu s F. A.. Opodstatnenosť vykonania takýchto dôkazov vychádza aj zo správy Slovenskej informačnej služby, ktorá bola na hlavnom pojednávaní oboznámená a ktorá potvrdzuje pravdivosť mojej výpovede v časti, ktorá sa týkala plnenia úloh v rámci spravodajskej činnosti. Postupom Špecializovaného trestného súdu, ktorým zamietol návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré mohli objasniť podstatné okolnosti pre trestné konanie, došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

K svedkovi F. A. obžalovaný uviedol, že uvedený svedok tvrdí, že mu stretnutie s obžalovaným R. M. (ktorého pred tým nepoznal) na parkovisku za P. v Bratislave, ktoré bezprostredne predchádzalo jeho stretnutiu so mnou, dojednal svedok C. A.. Z výpovede svedka C. A. však takáto okolnosť vôbec nevyplýva. Svedok A. uviedol, že obžalovaného R. M. nepozná a F. A. žiadne stretnutie s ním nedohodol. Svedok A. sa rovnako vyjadril, že nemá vedomosť o tom, akým spôsobom si F. A. riešil svoje daňové problémy. F. A. tvrdí, že C. A. mu v roku 2016 navrhol, aby platil mesačne rádovo 5000 Eur za to, že sa vyriešia daňové problémy spoločnosti A., s. r. o. Táto „spolupráca“ mala podľa A. trvať až dovtedy, kým „podal to prvé trestné oznámenie“ (pozn. november 2018). Svedok C. A. vo svojej výpovedi priamo vyvrátil tieto tvrdenia, keď uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by F. A. platil niekomu finančné prostriedky v súvislosti s jeho podnikaním bez nároku takejto osoby na tieto platby. Špecializovaný trestný súd prehládol tieto závažné rozpory vo výpovediach svedkov F. A. a C. A., ktorých odstránenie má nepochybne podstatný význam pre posúdenie, (i) za akých okolností došlo k prvému stretnutiu F. A. a obžalovaného R. M., (ii) kto dohodol stretnutie F. A. v reštaurácii Tri veže so mnou, JUDr. C. V. a K. E., (iii) či a ak áno, komu platil F. A. finančné prostriedky pred tým, ako mal odovzdať obžalovanému R. M. sumu 200.000 Eur.

Svedeckú výpoveď F. A. je potrebné hodnotiť komplexne, a to aj s ohľadom na závery vyšetrovania, ktoré prebiehalo v rokoch 2018 až 2020, na základe jeho trestného oznámenia. Uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry, Prezídia PZ, ČVS: PPZ-178/NKA-BA1-2019 bolo trestné stíhanie zastavené, pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie. Táto listina ako dôkaz bola vykonaná na hlavnom pojednávaní, pričom posúdením jej obsahu a ďalších výpovedí F. A. v danej trestnej veci jednoznačne vyplýva, že svedok pozmeňuje, alebo zamlčuje okolnosti, ktoré sú podstatné pre toto trestné konanie. Svedok F. A. sa rozdielne vyjadroval o výške sumy (pôvodne tvrdil, že suma bola vo výške 350.000 Eur), ktorá mala byť od neho vyžiadaná, a rovnako aj k pôvodu týchto finančných prostriedkov. V trestnom konaní v roku 2018 vôbec neuvádzal, že by mu mal túto sumu poskytnúť svedok W. M. prostredníctvom spoločnosti Z., a. s., naopak tvrdil, že tieto peňažné prostriedky mal v hotovosti a boli to jeho vlastné finančné zdroje. Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „svedok A. sa odchýlil vo svojich tvrdeniach o výške žiadaného úplatku. Tento rozpor bol na hlavnom pojednávaní prerokovaný. Svedok na vysvetlenie odchýlky vo výpovediach uviedol, že bol ohľadom tejto skutočnosti ovplyvnený mediálnymi výstupmi. Svedok uvádzal sumu 350.000 Eur v čase, keď mal predmetné udalosti v čerstvej pamäti (vec oznámil 14. novembra 2018), preto jeho vysvetlenie o rozpore súvisiacom s výškou žiadanej sumy v podmienkach sauny 3 roky po tejto udalosti súd nespochybňuje, a to i na základe toho, že rovnako a jednoznačne opakovane vypovedal o sume 200.000 Eur, ktorú odovzdal na dvakrát obžalovanému Mgr. M. vo vozidle na parkovisku pri hoteli F. v C.“. Skutkové závery Špecializovaného trestného súdu, ku ktorým došiel na základe takýchto skutkových úvah, nie sú správne. V prvom rade sa žiada zdôrazniť, že svedok A. vypovedal prvýkrát rozdielne o výške žiadanej sumy pred vyšetrovateľom už v novembri 2020 (teda po 2 rokoch od tejto udalosti). Ak by sme prijali správnosť názoru Špecializovaného trestného súdu, že vysvetlenie uvedených nezrovnalostí svedkom A. je postačujúce len na základe toho, že sa opakovane zhodne vyjadroval o sume 200.000 Eur v oboch trestných konaniach, tak na strane druhej by sme museli pripustiť aj to, že ak by svedok vypovedal zhodne o vyžiadanej sume a odchylné o sume, ktorú odovzdal obžalovaný M., tak by to svedčilo o jeho klamstve. Takýto záver možno označiť

ako neudržateľný.

K pôvodu finančných prostriedkov Špecializovaný trestný súd uviedol, že „dôkazom o tom sú bankové doklady i výbery na pokladňu spoločnosti A., s. r. o.. Práve na základe údajov o výdajoch peňazí v sume 80.000 Eur dňa 14. septembra 2018 a v sumách 100.000 Eur a 20.000 Eur dňa 26. septembra 2018 súd v kontexte ďalších dôkazov ustálil dobu odovzdania sumy 200.000 Eur v dvoch častiach na presne nezistený deň v mesiaci september 2017". Z uvedených skutkových úvah Špecializovaného trestného súdu nevyplýva, na základe akého dôkazu (nie je presne označený) dospel k záveru, že práve tieto prevody peňažných prostriedkov v konkrétnych dátumoch zaznamenané na uvedených listinách mali slúžiť pre účel odovzdania časti vyžiadanej sumy, resp. mali potvrdzovať existenciu predmetnej peňažnej sumy úplatku. Je prekvapivé, že súd konkretizoval prevody peňažných prostriedkov napriek tomu, že ani svedok A. sa k tejto okolnosti nevedel presne vyjadriť. Pokiaľ sa týka uvedených listín, ktoré predložil svedok F. A., je potrebné zdôrazniť, že tieto údaje neboli žiadnym spôsobom preverované v účtovníctve spoločnosti A., s. r. o., resp. Z., a. s.. Uvedené listiny nie sú ani opatrené pečiatkou spoločnosti A., s. r. o., podpisom osoby, ktorá vedie účtovníctvo tejto spoločnosti. V kontexte rozdielných výpovedí svedka A. a M. o tom, akým spôsobom a na základe akého právneho titulu spoločnosť A., s. r. o., poskytla peňažné prostriedky spoločnosti Z., a. s., ktoré mal následne M. odovzdať A., je preverovanie týchto údajov dôležité. Pokiaľ si Špecializovaný trestný súd, na rozdiel od obhajoby, osvojil tvrdenia svedka A. a M., mal tieto údaje zaznamenané na listinách, ktoré predložil A., bezpodmienečne verifikovať ďalšími dôkazmi. V danom prípade sa tak ale nestalo. Svedok F. A. tvrdí, že M. mu poskytol peňažné prostriedky, ktoré získal od spoločnosti A., s. r. o., ako „službu v rámci dobrých obchodných vzťahov a bolo to kvôli tomu, že on takú hotovosť si vedel vybrať na pokladňu, mne sa to nedalo, ja by som si musel nahlasovať aspoň 5 dní predtým, aby mi takúto hotovosť pripravili" (výpoveď svedka str. 19 zápisnica z HP). Svedok W. M. tvrdí, že „ako som už uviedol, bola zmluva o poskytnutí pôžičky a následne, keď som mu dal hotovosť, tak mi podpísal vrátenie pôžičky. A. mi dal na môj účet peniaze, na firemný účet Z., a teda ja som bol jeho dlžníkom" (výpoveď svedka str. 5 zápisnica z HP). Uvedení svedkovia sa podľa obžalovaného nezhodujú na tom, z akého právneho titulu došlo k nimi opísanej finančnej transakcii, pričom navyše možno konštatovať, že táto finančná transakcia medzi spoločnosťami A., s. r. o. a Z., a. s., bola pre účel, ktorý sledoval F. A., úplne zbytočná a javí sa pre účely tohto trestného konania ako fiktívna. F. A. uviedol, že prevod peňažných prostriedkov vykonal z dôvodu, že by výber peňazí na pokladňu spoločnosti A., s. r. o., musel nahlasovať aspoň 5 dní predtým. Svedok M. tvrdí, že peniaze pre A. vyberal v rozmedzí dvoch až troch týždňov. Pokiaľ M. vybral peniaze z účtu spoločnosti Z., a. s., a odovzdal ich v hotovosti A., ktorý zároveň potvrdil za spoločnosť A., s. r. o., vrátenie pôžičky, takáto finančná operácia sa musela podľa zákona o účtovníctve zaznamenať vo výpisoch na pokladni oboch spoločností, resp. bankových účtov spoločností. Takéto dôkazy však zo strany obžaloby zabezpečené neboli a ani svedok pri svojom výsluchu takéto listiny nepredložil. Z vykonaného dokazovania bolo v tomto konaní preukázané a tieto skutočnosti ani neboli sporné, že svedok JUDr. C. V. ako riaditeľ KÚFS-u bol verejným činiteľom, ktorý disponoval právomocami v rozsahu určenom zákonom č. 333/2011 Z. z.. Svedok JUDr. C. V. však ale v inkriminovanom čase, teda v období, kedy malo dôjsť k stretnutiu s F. A. v reštaurácii C. M., už nedisponoval právomocou a príslušnosťou na konanie vo veci zaisteného majetku spoločnosti A., s. r. o.. Z uvedeného dôvodu bol aj rozhovor medzi nimi vedený v tom smere, že JUDr. C. V., resp. K. E. poskytli F. A. radu, akým spôsobom je možné výlučne legálne docieľiť zrušenie predbežného opatrenia, resp. zrušenie jeho účinkov. Z vyjadrenia KÚFS-u, ktoré adresoval Okresnému úradu Topoľčany vo veci návrhu na vklad M spoločnosti A., s. r. o, vyplýva, že príslušným na vydanie rozhodnutia o zrušení predbežného opatrenia je Daňový úrad Bratislava.

Špecializovaný trestný súd v rozsudku uviedol, že „svedok JUDr. V. uvádza, že predmetné rozhodnutie o predbežnom opatrení bolo na základe podaného odvolania potvrdené Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky. Z jeho argumentácie vyplýva, že ďalšie, s tým súvisiace úkony, už nepatrili do pôsobnosti KÚFS. Uvedené tvrdenie svedka vyvracia dôkaz predmetným rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia (č. l. 964 a nasl.), ktoré neobsahuje doložku právoplatnosti, pričom dôkaz zápisnicou o podaní vysvetlenia osobou F. A., ktorá bola spísaná 20. novembra 2018, svedčí o tom, že spoločnosť A., s. r. o., podala voči uvedenému rozhodnutiu o uložení predbežného opatrenia odvolanie dňa 10. júla 2018". Špecializovaný trestný súd ďalej cituje ustanovenia zákona, ktoré poukazujú na možnosť „autoremedúry" zo strany KÚFS-u, za predpokladu, ak uzná dôvody odvolania daňového

subjektu. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že úvahy Špecializovaného trestného súdu sú nesprávne. Rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia vydal KÚFS dňa 23. júna 2021. Odvolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia. Napriek tomu, že Špecializovaný trestný súd nezisťoval doložku právoplatnosti, je nepochybné, že dátum odvolania spoločnosti A., s. r. o. (10. júla 2018) uvedený v zápisnici o podaní vysvetlenia nemôže byť správny (s určitosťou je to teda rok 2017), pretože daňový subjekt by v takom prípade podal odvolanie po lehote (teda len za predpokladu, že rozhodnutie nebolo daňovému subjektu doručované viac ako rok od vydania). Z uvedeného vyplýva, že v inkriminovanom čase bolo rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia právoplatné a od tohto momentu už mohol zrušiť predmetné rozhodnutie len príslušný správca dane, čo sa koniec koncov aj stalo dňa 7. februára 2019. Všetky ďalšie na danú skutočnosť nadväzujúce úvahy Špecializovaného trestného súdu prezentované v napadnutom rozsudku, ktoré súvisia s tým, aké možnosti mal JUDr. V. v inkriminovanom čase v súvislosti so zrušením predbežného opatrenia spoločnosti A., s. r. o., neobstoja, pretože vychádzajú z nesprávneho a neúplného zistenia skutkového stavu veci. Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „fakt, že obžalovaný X., s ktorým sa obžalovaný M. stretával a mal s ním kamarátsky vzťah, sa v tom istom čase podieľal na vytvorení osobného kontaktu A. s V., v miere podstatnej spochybňuje obhajobné tvrdenia obžalovaného Mgr. M., spočívajúce v popieraní akejkoľvek aktivity smerujúcej k vytvoreniu kontaktu A. a JUDr. C. V. ako prvého kroku zameraného na zrušenie predmetného rozhodnutia". Uvedená úvaha Špecializovaného trestného súdu je spochybnená rozporom vo výpovediach svedka F. A. a C. A.. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd mal za to, že obžalovaný M. vytvoril prostredníctvom mňa kontakt F. A. a JUDr. V., mal sa súčasne vysporiadať s tým, že C. A. poprel dojednanie prvého stretnutia obžalovaného M. s F. A., ktoré bezprostredne predchádzalo jeho stretnutiu s JUDr. V. v reštaurácii C. M.. Špecializovaný trestný súd však podcenil význam odstránenia rozporu vo výpovediach týchto svedkov. V takom prípade nie sú preskúmateľné úvahy Špecializovaného trestného súdu, na základe ktorých dospel k záveru, že na stretnutie s JUDr. V. doviezol F. A. práve obžalovaný R. M..

Špecializovaný trestný súd sa nezaoberal úvahou, či F. A. nemal motív škodiť obžalovaným, ktorých využil preto, aby sa pomstil JUDr. C. V., ktorého považoval pre celú dobu za človeka zodpovedného za vydanie predbežného opatrenia. Bez ohľadu na to, že toto rozhodnutie bolo vydané lége artis a ako vecne správne ho potvrdilo v odvolacom konaní aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. F. A. bol subjektívne presvedčený, že predbežné opatrenie bolo vydané účelovo. Z výpovede svedka F. A. vyplýva, že mal platiť od roku 2015 C. A. za to, aby pri jeho podnikaní nemal žiadne daňové problémy. Svedok C. A. toto tvrdenie poprel, ale Špecializovaný trestný súd sa s touto skutočnosťou náležitým nevysporiadal a nekriticky prevzal všetky tvrdenia svedka F. A.. F. A. sa nevedel vyjadriť, kto mal v skutočnosti zariadiť zrušenie predbežného opatrenia. V tomto smere len predpokladal, že z titulu svojej funkcie by to mal byť JUDr. V. (obžalovaný mu toto nikdy neuviedli). F. A. vnímal JUDr. V. ako osobu, ku ktorej mali smerovať úplatky, ktoré mal odovzdávať po niekoľko rokov viacerým osobám vrátane (napr. C. A.). V danej súvislosti nie je bez významu tvrdenie svedkyne K., že F. A. sa chválil, že on si zaplatí každého, na daňovom úrade, polícii a podobne. Skutočnosť je však taká, že F. A. tieto okolnosti len predpokladal. Z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že F. A. napriek snahe predstierať obraz poctivého a slušného podnikateľa, bol podozrivý z množstva nelegálnych aktivít, a preto vnímal riziko odhalenia daňovej trestnej činnosti najmä z pohľadu zákonom vymedzenej právomoci KÚFS-u (boj proti daňovej a colnej kriminalite). Potom, čo sa na stretnutí dozvedel, že veci je možné riešiť len legálnou cestou a JUDr. V. mu nepôjde tzv. po ruke (skúškou mohlo byť práve riešenie predbežného opatrenia), sa rozhodol kriminalizovať predstaviteľa tohto úradu, čo by mohlo do značnej miery ovplyvniť zákonnosť všetkých procesov vedených KÚFS-om voči spoločnosti A., s. r. o.. Výpovedacia hodnota svedeckej výpovede F. A. je potom v týchto podstatných skutkových okolnostiach do značnej miery oslabená, práve s poukazom na protichodné tvrdenia svedka C. A., V. K., JUDr. V., K. E. a obžalovaných.

Svedok JUDr. C. V. uviedol, že K. E. poradil F. A., že existuje zákonná možnosť zrušenia predbežného opatrenia, a to tak, že by mal k dispozícii silnejší právny titul, ktorého existencia by bola datovaná skôr ako predbežné opatrenie vydané KÚFS-om. Na to F. A. reagoval tak, že by toto vedel zariadiť. JUDr. V. sa k danej záležitosti už viac nevracal a nikdy o nej nekomunikoval. V danej veci sa už po stretnutí s F. A. vôbec neangažoval. Dôvod, pre ktorý JUDr. V. komunikoval s F. A. vec predbežného opatrenia, bola

žiadosť JUDr. A. A. a kamarátska pomoc. JUDr. V. na stretnutí s A. žiadnym spôsobom neuviedol a ani nenaznačoval akékoľvek podmienky poskytnutia pomoci, lebo vec považoval poskytnutím rady za uzavretú a viac v tejto veci nekonal. Toto nakoniec potvrdzuje aj zistenie Špecializovaného trestného súdu, že dôvody zastavenia daňového konania voči spoločnosti A., s. r. o., ktoré mali bezprostredný vplyv na zrušenie predbežného opatrenia, stáli nezávisle na vôli obžalovaných i svedka JUDr. V. O tom, že by mal niekto od F. A. žiadať peňažné prostriedky, alebo že by tento mal peňažné prostriedky poskytnúť obžalovaným, JUDr. V. nemal vôbec vedomosť. Žiaden z obžalovaných a ani JUDr. A. A. mu neponúkol, ani v rovine prísľubu za jeho „angažovanosť“ vo veci stretnutia s F. A. žiadne peňažné prostriedky. Výpoveď JUDr. C. V. potvrdzujú svedkovia K. E. a JUDr. A. A.

Z uvedeného potom vyplýva, že ak (i) JUDr. V. považoval vec stretnutím s F. A. za uzavretú, (ii) v inkriminovanom čase už nemal právomoc zrušiť predbežné opatrenie (z dôvodu právoplatnosti rozhodnutia), a (iii) v konaní nebolo potvrdené, že by mal vplyv na zastavenie daňového konania voči spoločnosti A., s. r. o., potom možno konštatovať, že v konaní nebola stotožnená osoba, ktorej právomoc mala byť vo veci zrušenia predbežného opatrenia ovplyvnená. Nakoniec aj svedok F. A. tvrdil, že som mu mal na stretnutí povedať o nejakých „šéfoch“, ktorí vec predbežného opatrenia budú riešiť. Bez ohľadu na to, že uvedené tvrdenie svedka popieram, táto okolnosť svedčí o tom, že F. A. sa nevedel vyjadriť k osobe/osobám, ktorá/é zariadi/a zrušenie predbežného opatrenia.

Špecializovaný trestný súd posúdil skutok uvedený v obžalobe ako obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020. Uvedená právna kvalifikácia skutku nie je správna. Páchateľom tohto trestného činu môže byť iba osoba, ktorá sa podieľa na obstaraní vecí všeobecného záujmu. Pre uznanie viny sa vyžaduje, aby páchatel ako verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nesplnil si povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci a súčasne ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo sprostredkovanne pre seba žiadal, alebo prijal úplatok. JUDr. V. ako verejný činiteľ už nemal reálnu možnosť zrušiť predbežné opatrenie v čase, kedy došlo k stretnutiu s F. A. Akýkoľvek iný vplyv, ktorý by mohol JUDr. V. v danej veci využiť a ovplyvniť proces riešenia predbežného opatrenia v prospech F. A., resp. spoločnosti A., s. r. o., nebol vykonaným dokazovaním preukázaný. V takom prípade nepostačuje len formálne konštatovanie, že JUDr. V. bol osobou obstarávajúcou vec všeobecného záujmu, ale žiadosť o úplatok musí mať preukázanú priamu súvislosť s obstaraním vecí všeobecného záujmu. Špecializovaný trestný súd v danej veci bez náležitého zistenia skutkového stavu uzavrel, že obžalovaní žiadali a nakoniec aj prevzali úplatok za to, že budú pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa vo veci zrušenia predbežného opatrenia voči spoločnosti A., s. r. o..

Pokiaľ Špecializovaný trestný súd uveril výpovedi F. A. o tom, že odovzdal obžalovaným úplatok (čo opakovane dôrazne popieram) za to, aby bola vybavená jeho požiadavka na zrušenie predbežného opatrenia voči spoločnosti A., s. r. o., mal súčasne posúdiť komplexne konanie obžalovaných, ale aj JUDr. C. V. a JUDr. A. A.. V danej súvislosti sa osobitne žiada upozorniť, že najmä konanie JUDr. V. vybočuje zo zákonom predpokladaného rámca skutkových okolností, ktoré zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu prijímania úplatku. V danej súvislosti potom možno konštatovať, že právna kvalifikácia skutku ako trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 Trestného zákona neobstojí, pretože podľa skutkových záverov Špecializovaného trestného súdu obžalovaní žiadali a prevzali úplatok od F. A. a vyvíjali snahu pozitívne ovplyvniť proces rozhodovania o predbežnom opatrení voči spoločnosti A., s. r. o., JUDr. V. na základe požiadavky JUDr. A. A. vykonal stretnutie s F. A., na ktorom mu poskytol radu, ako legálnym spôsobom zariadiť vec, vo vzťahu ku ktorej apeloval na obžalovaných. JUDr. V. ako riaditeľ KÚFS-u žiadnym spôsobom neporušil svoje povinnosti a ani nezneužil svoju právomoc pri obstaraní vecí všeobecného záujmu. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd, ako už bolo uvedené, uveril tvrdeniu F. A., že odovzdal obžalovaným úplatok, mal sa vysporiadať aj s týmito okolnosťami. V danom prípade sa tak ale nestalo.

V zmysle zásady akcesority účastníctva na trestnom čine podľa § 21 ods. 1 Trestného zákona je trestná zodpovednosť účastníka závislá na trestnej zodpovednosti hlavného (priameho) páchatel'a. Pri trestnom čine prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona sa vyžaduje špeciálny subjekt. Obžalovaní však takéto postavenie vo vzťahu k rozhodovacím procesom nemali. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd nevidel v konaní JUDr. V. konkrétny trestnoprávny rozmer (porušenie povinnosti, zneužité právomoci,

prijatie úplatku alebo sľubu poskytnutia úplatku), potom vyvstáva otázka, na základe akých konkrétnych úvah dospel Špecializovaný trestný súd k záveru, že konanie obžalovaných môže byť samostatne právne kvalifikované ako trestný čin prijímania úplatku. V napadnutom rozsudku však tieto úvahy Špecializovaného trestného súdu absentujú, preto aj z tohto dôvodu možno označiť toto rozhodnutie ako nepreskúmateľné.

V tomto smere poukazujem na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tost/16/2021, z 23. júna 2021 v danej trestnej veci, v ktorom sa uvádza, že „ak páchatel prijíma, žiada, alebo si dá sľúbiť úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a koná tak bez súčinnosti s verejným činiteľom, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona“. Ak obžalovaní podľa záverov Špecializovaného trestného súdu „lákali“ úplatok za to, že budú svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomocí verejného činiteľa, mohli by ísť o trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona.

S poukazom na uvedené skutkové a právne okolnosti preto navrhujem, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v celom rozsahu zrušil v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol“.

Proti všetkým výrokom rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie obžalovaný Mgr. R. M., ktorý v podstate uviedol nasledovné: „Napadnutý rozsudok je predčasný, nezákonný, nakoľko vychádza z nesprávne prijatých skutkových zistení, pričom nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení vychádza najmä z nedostatočného a nesprávneho hodnotenia dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu prezentované v napadnutom rozsudku vzbudzujú dôvodnú pochybnosť o ich správnosti. Napadnutý rozsudok je predčasný pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], pričom vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať, alebo vykonať ďalšie dôkazy [§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a v neposlednom rade bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku].

Špecializovaný trestný súd založil výrok o mojej vine v napadnutom rozsudku v podstate na týchto skutkových záveroch: od F. A. som žiadal sumu najmenej 350.000 Eur za vybavenie zrušenia predbežného opatrenia, ktoré vydal Kriminálny úrad Finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) dňa 23. júna 2017 pod č. XXXXXXXX/XXXX, na majetok spoločnosti A., s. r. o., IČO: XX XXX XXX („prvý skutkový záver“); požiadal som nadriadeného JUDr. A. A. o sprostredkovanie stretnutia k riaditeľom KÚFS-u JUDr. C. V., aby sa tento následne angažoval vo veci zrušenia predmetného predbežného opatrenia („druhý skutkový záver“); F. A. v presne nezistený deň mesiaca september 2018 odovzdal obžalovanému R. M. sumu 200.000 Eur na parkovisku hotela F. v C. („tretí skutkový záver“); suma 200.000 Eur sa mala rozdeliť v sumách po 50.000 Eur medzi mňa, obžalovaného R. M., JUDr. A. A. a JUDr. C. V. („štvrtý skutkový záver“); po tom, čo sa JUDr. C. V. dozvedel od policajného prezidenta, že F. A. oznámil danú vec policajtom národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, expozitúra Bratislava, ponúkané peniaze v sume 50.000 Eur neprijal („piaty skutkový záver“).

Špecializovaný trestný súd dotváral skutkovú vetu podľa toho, čo nie je vykonaným dokazovaním preukázané. Skutkové úvahy Špecializovaného trestného súdu neobstoja v teste s pravidlami logického úsudku vyvodzovania, čo malo za následok nesprávne skutkové zistenia prezentované v napadnutom rozsudku. Takýmto úvahám Špecializovaného trestného súdu je nevyhnutné oponovať najmä z dôvodu, že jeho skutkové závery idú nad rámec vykonaného dokazovania. V danej súvislosti nemožno prehliadnuť určité tendenčné snahy Špecializovaného trestného súdu pri procese hodnotenia dôkazov, a to výlučne v neprospech obžalovaných, ktoré boli do značnej miery ovplyvnené (nesprávne) skutočnosťou, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 7T/3/2021, bol obžalovaný JUDr. A. A. už uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2020). V tomto smere ako príklad dotvárania skutkovej vety nad rámec vykonaného dokazovania poukazujem na časť skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktorá znie: „...následne spoločne so svojim nadriadeným JUDr. A. A., v tom čase riaditeľom sekcie vnútornej bezpečnosti Slovenskej informačnej služby, sa stretol v reštaurácii C. T. na ul. A. X v A. s riaditeľom

Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) JUDr. C. V., ktorý vydal predmetné predbežné opatrenie, a po objasnení stavu vecí a upovedomení JUDr. V. o tom, že konateľ F. A. má problémy v súvislosti s blokadou nehnuteľného majetku spoločnosti A., s. r. o., a potreboval by pomôcť, pričom prisľúbil finančnú odmenu za kladné vybavenie jeho žiadosti, sa dohodli na stretnutí s F. A....". Takto formulovaná skutková veta naznačuje, že na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo medzi X., JUDr. A. A. a JUDr. C. V., bola prezentovaná informácia, že F. A. prisľúbil finančnú odmenu za kladné vybavenie jeho žiadosti o zrušenie predbežného opatrenia. Špecializovaný trestný súd účelovo (nesprávne) interpretuje závery vykonaného dokazovania, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by JUDr. V. bol informovaný o tom, že F. A. prisľúbil, alebo poskytol akúkoľvek peňažnú čiastku pre neho, obžalovaných alebo JUDr. A. A.. Aj na tomto príklade hodnotenia vykonaných dôkazov možno pozorovať snahu Špecializovaného trestného súdu v podstate akýmkoľvek spôsobom začleniť do ním prezentovaného korupčného reťazca aj JUDr. V. ako verejného činiteľa tak, aby to zodpovedalo predbežne ustálenej právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku podľa 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Skutkové závery Špecializovaného trestného súdu vychádzajú z predpokladu absolútnej vierohodnosti a pravdivosti výpovedí svedkov F. A., MVDr. W. M., JUDr. A. A. a JUDr. C. V.. V tomto smere je však potrebné konštatovať, že po dôkladnej analýze týchto výpovedí uvedený predpoklad Špecializovaného trestného súdu nie je správny. Špecializovaný trestný súd navyše tieto dôkazy hodnotil tendenčne a jednostranne výlučne v môj neprospech, pričom nehodnotil dôkazy vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi (výpoveď obžalovaných, svedkov C. A., K. E., V. K. a ďalšími listinami), v dôsledku čoho porušil moje právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Na hlavnom pojednávaní som uviedol, že F. A. som spoznal v priebehu roku 2015. Zoznámil ma s ním môj, dnes už nebohý priateľ W. M.. Bolo to náhodné stretnutie, pričom sme si na seba vymenili telefonický kontakt. Od tej doby sme sa ale spolu nekontaktovali, až v roku 2018, keď mi zavolať F. A. a dopytoval sa na W. M.. Vzhľadom na okolnosti súvisiace s W. M. sme sa dohodli na stretnutí. F. A. bol zaskočený smrťou W. M.. Na tomto stretnutí sme potom ešte preberali rôzne všeobecné témy. F. A. sa zaujímal o to, či ešte pracujem v policajnom zbore a hovoril o svojich podnikateľských aktivitách. Následne sme sa v priebehu roku 2018 stretli ešte párkrát, pričom iniciátorom týchto stretnutí bol F. A., ktorý sa mi sťažoval na niektoré problémy spojené s podnikaním. Pri príležitosti niektorého stretnutia sa mi F. A. začal sťažovať, že Kriminálny úrad finančnej správy zablokoval majetok jeho spoločnosti A., s. r. o., a objasnil mi s tým súvisiace okolnosti. V nadväznosti na to ma požiadal, či by som sa mohol na toto rozhodnutie pozrieť a povedať mu svoj názor. Uvedené korešponduje s výpoveďou svedka A., ktorý uviedol, že po tom, čo bol spoločnosti A., s. r. o., zablokovaný majetok, začal danú situáciu riešiť takým spôsobom, že oslovoval svojich známych, právnikov, jednoducho kohokoľvek, kto by mu poradil, keďže sa v takejto situácii ocitol po prvýkrát. Odporučil som mu, aby sa s takýmito vecami obrátil na služby advokáta, ale po oboznámení sa s obsahom tohto rozhodnutia som mu uviedol, že toto rozhodnutie považujem za nezákonné, pretože majetok spoločnosti A., s. r. o., bol v čase vydania rozhodnutia už predaný tretej osobe. Po nejakom čase sa mi opäť ozval F. A. s tým, že ho advokát informoval o pozitívnom rozhodnutí, že majetok spoločnosti bol zablokovaný neoprávnené. Bližšie mi to už nevysvetľoval, ale pri tejto príležitosti mi ponúkol pracovné miesto v jeho spoločnosti. Toto som vzhľadom na moje rodinné pomery (zdravotný stav môjho dieťaťa) zdvorilo odmietol. Od F. A. som nikdy nežiadal a ani neprevzal sumu 200.000 Eur priamo ani prostredníctvom tretej osoby. Rovnako odmietam, že by som F. A. čakal na parkovisku pri P. v A., a spoločne sme sa potom presunuli k C. M.. So žiadnou osobou, vrátane F. A. som o takejto okolnosti nikdy nekomunikoval, teda som sa na tom s nikým nedohadoval. F. A. som nikdy neviezol na D. E.. JUDr. A. A. získal v danej trestnej veci neprímerané výhody, ktoré spočívali v tom, že po tom, čo bol spolu so mnou a obžalovaným Ing. W. X. stíhaný za ten istý skutok, právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, došlo k zmene právnej kvalifikácie tohto istého skutku u JUDr. A. A. na zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a jeho trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 7T/3/2021, mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, ktorého výkon sa podmienene odložil so skúšobnou dobou na 5 (päť) rokov. Nepochybne takýto odlišný postoj orgánov činných v trestnom konaní pri posúdení podozrení vo vzťahu k JUDr. A. A. (účelová úprava skutkovej vety, z ktorej bola vyňatá časť o stretnutí A., V. a X., na

ktorom sa mal obžalovaný X. vyjadriť o zloženej zálohe 200.000 Eur), bol determinantom odôvodnenia zmeny právnej kvalifikácie a mohol byť dôvodom účelovej výpovede svedka JUDr. A. A. v neprospech ostatných dvoch obžalovaných. Vo vzťahu k uvedenej skutočnosti je možné dôvodne konštatovať, že JUDr. A. A. bol motivovaný vypovedať o okolnostiach skutku tak, aby nedošlo k poškodeniu jeho záujmov, pričom jeho výpoveď bola odlišná len v tých okolnostiach, ktoré boli takpovediac „tvrdenie proti môjmu tvrdeniu“. JUDr. A. A. potvrdil existenciu osoby F. A. z dôvodu, že sa s ním stretol aj svedok JUDr. C. V. a je preto veľmi pravdepodobné, že s ním o tejto osobe viackrát komunikoval. V danej súvislosti je potrebné poukázať na veľmi blízky priateľský vzťah JUDr. A. A. a JUDr. C. V., ktorý koniec koncov aj sami priznali. Táto okolnosť však spolu s potrebou ochrániť vlastné osobné záujmy v danej veci vyvoláva dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovede JUDr. A. A..

Špecializovaný trestný súd bližšie nevenoval pozornosť týmto skutočnostiam, a preto podcenil význam skúmania motivácie svedka JUDr. A. A. uvádzať nepravdu o niektorých okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Tieto okolnosti je potrebné analyzovať v širších súvislostiach, pretože skúmanie vierohodnosti výpovede svedka si vyžaduje komplexné posúdenie tejto otázky, pričom osobitne v takýchto prípadoch (ak je svedok skutkovo zainteresovaný) „len“ odvolanie sa na prísahu svedka sa javí ako nedostatočné. Ak má byť takýto dôkaz (získaný výsluchom obvineného v procesnom postavení svedka) využitý, musí byť z hľadiska zákonnosti, vierohodnosti a najmä aj úplnosti jeho obsahu dôkladne preverený.

Vylúčenie trestnej veci JUDr. A. A. zo spoločného konania s mojou trestnou vecou považujem za účelové aj z toho dôvodu, že v tomto konaní už bolo možné konfrontovať jeho výpovede z prípravného konania len v postavení svedka (viď poučenie sudkyne na HP z 9. júla 2021). Pritom vo výpovedi z 2. decembra 2020 na otázku vyšetrovateľa, či má vedomosť, že by ktokoľvek z uvedených osôb pýtal od A. nejaké peniaze, alebo že A. vyplatil niekomu nejaké peniaze tak, ako je to uvedené v uznesení, JUDr. A. A. v postavení obvineného uviedol, že „takúto vedomosť ja nemám, ani že by niektorá z osôb, ktoré sú uvedené v uznesení, požadovala od pána A. nejaké finančné plnenie alebo inú službu“. Som si vedomý toho, že obvinený na rozdiel od svedka nemá povinnosť vypovedať pravdu, avšak vzhľadom na výnimočné okolnosti tohto prípadu, kedy sa z obvineného, ktorý bol skutkovo zainteresovaný, stal svedok, a po tom, čo mu bola zo strany orgánov činných poskytnutá neprimeraná výhoda v podobe rozdielnej právnej kvalifikácie skutku, je mimoriadne dôležité skúmať dôvody a motiváciu svedka JUDr. A. A. vypovedať o podstatných okolnostiach odlišne ako v počiatočných fázach prípravného konania (hoci v rozdielnom procesnom postavení).

Pokiaľ sa týka svedka F. A., je potrebné uviesť, že si vo svojej výpovedi odporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedá, naviac niektoré jeho skutkové tvrdenia sú priamo vyvrátené inými svedeckými výpoveďami. Svedok F. A. tvrdí, že mu stretnutie so mnou na parkovisku za P. v A., ktoré bezprostredne predchádzalo jeho stretnutiu so mnou, dojednal svedok C. A.. Z výpovede svedka C. A. však takáto okolnosť vôbec nevyplýva. Svedok A. uviedol, že ma nepozná a F. A. žiadne stretnutie so mnou nedohodol. Svedok A. sa rovnako vyjadril, že nemá vedomosť o tom, akým spôsobom si F. A. riešil svoje daňové problémy, F. A. tvrdí, že C. A. mu v roku 2016 navrhol, aby platil mesačne rádovo 5.000 Eur za to, že sa vyriešia daňové problémy spoločnosti A., s. r. o.. Táto „spolupráca“ mala podľa A. trvať až dovtedy, kým „podal to prvé trestné oznámenie“ (pozn. november 2018). Svedok C. A. vo svojej výpovedi priamo vyvrátil tieto tvrdenia, keď uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by F. A. platil niekomu finančné prostriedky v súvislosti s jeho podnikaním bez nároku takejto osoby na tieto platby.

Špecializovaný trestný súd prehliadol tieto závažné rozpory vo výpovediach svedkov F. A. a C. A., ktorých odstránenie má nepochybne podstatný význam pre posúdenie, (i) za akých okolností došlo k prvému stretnutiu F. A. so mnou, (ii) kto dohodol stretnutie F. A. v reštaurácii C. M. so mnou, JUDr. C. V. a K. E. a obžalovaným Ing. X., (iii) či a ak áno, komu platil F. A. finančné prostriedky pred tým, ako mi mal odovzdať sumu 200.000 Eur. Svedeckú výpoveď F. A. je potrebné hodnotiť komplexne, a to aj s ohľadom na závery vyšetrovania, ktoré prebiehalo v rokoch 2018 až 2020, na základe jeho trestného oznámenia. Uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru, ČVS: PPZ-178/NKA-BA1-2019 bolo trestné stíhanie zastavené, pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie. Táto listina ako dôkaz bola vykonaná na hlavnom pojednávaní, pričom posúdením jej obsahu a ďalších výpovedí F. A. v danej trestnej veci jednoznačne vyplýva, že svedok pozmeňuje, alebo zamlčuje okolnosti, ktoré sú podstatné pre toto trestné konanie. Svedok F. A. sa rozdielne vyjadroval o výške sumy (pôvodne tvrdil, že suma bola vo výške 350.000 Eur), ktorá mala

byť od neho vyžiadaná a rovnako aj k pôvodu týchto finančných prostriedkov. V trestnom konaní v roku 2018 vôbec neuvádzal, že by mu mal túto sumu poskytnúť svedok W. M. prostredníctvom spoločnosti Z., a. s., naopak, tvrdil, že tieto peňažné prostriedky mal v hotovosti a boli to jeho vlastné finančné zdroje.

Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „svedok A. sa odchýlil vo svojich tvrdeniach o výške žiadaného úplatku. Tento rozpor bol na hlavnom pojednávaní prerokovaný. Svedok na vysvetlenie odchýlky vo výpovediach uviedol, že bol ohľadom tejto skutočnosti ovplyvnený mediálnymi výstupmi. Svedok uvádzal sumu 350.000 Eur v čase, keď mal predmetné udalosti v čerstvej pamäti (vec oznámil 14. novembra 2018), preto jeho vysvetlenie o rozpore súvisiacom s výškou žiadanej sumy v podmienkach sauny 3 roky po tejto udalosti súd nespochybňuje, a to i na základe toho, že rovnako a jednoznačne opakovane vypovedal o sume 200.000 Eur, ktorú odovzdal na dvakrát obžalovanému Mgr. M. vo vozidle na parkovisku pri hoteli F. v C.“.

Obžalovaný ďalej uviedol, že skutkové závery Špecializovaného trestného súdu, ku ktorým dospel na základe takýchto skutkových úvah, nie sú správne. Svedok A. vypovedal prvýkrát rozdielne o výške žiadanej sumy pred vyšetrovateľom už v novembri 2020 (teda po 2 rokoch od tejto udalosti). Ak by sme prijali správnosť názoru Špecializovaného trestného súdu, že vysvetlenie uvedených nezrovnalostí svedkom A. je postačujúce len na základe toho, že sa opakovane zhodne vyjadroval o sume 200.000 Eur v oboch trestných konaniach, tak na strane druhej by sme museli pripustiť aj to, že ak by svedok vypovedal zhodne o vyžiadanej sume a odchylne o sume, ktorú mu odovzdal, tak by to svedčilo o jeho klamstve. Takýto záver možno označiť ako neutržateľný. K pôvodu finančných prostriedkov Špecializovaný trestný súd uviedol, že „dôkazom o tom sú bankové doklady i výbery na pokladňu spoločnosti A., s. r. o.. Práve na základe údajov o výdajoch peňazí v sume 80.000 Eur dňa 14. septembra 2018 a v sumách 100.000 Eur a 20.000 Eur dňa 26. septembra 2018 súd v kontexte ďalších dôkazov ustálil dobu odovzdania sumy 200.000 Eur v dvoch častiach na presne nezistený deň v mesiaci september 2017“. Z uvedených skutkových úvah Špecializovaného trestného súdu nevyplýva, na základe akého dôkazu (nie je presne označený) dospel k záveru, že práve tieto prevody peňažných prostriedkov, v konkrétnych dátumoch zaznamenané na uvedených listinách, mali slúžiť pre účel odovzdania časti vyžiadanej sumy, resp. mali potvrdzovať existenciu predmetnej peňažnej sumy úplatku. Je prekvapivé, že súd konkretizoval prevody peňažných prostriedkov napriek tomu, že ani svedok A. sa k tejto okolnosti nevedel presne vyjadriť. Pokiaľ sa týka uvedených listín, ktoré predložil svedok F. A., tieto údaje neboli žiadnym spôsobom preverované v účtovníctve spoločnosti A., s. r. o., resp. Z., a. s.. Uvedené listiny nie sú ani opatrené pečiatkou spoločnosti A., s. r. o., podpisom osoby, ktorá vedie účtovníctvo tejto spoločnosti. V kontexte rozdielných výpovedí svedka A. a M. o tom, akým spôsobom a na základe akého právneho titulu spoločnosť A., s. r. o., poskytla peňažné prostriedky spoločnosti Z., a. s., ktoré mal následne M. odovzdať A., je preverovanie týchto údajov nevyhnutné. Pokiaľ si Špecializovaný trestný súd, na rozdiel od obhajoby, osvojil tvrdenia svedka A. a M., mal tieto údaje zaznamenané na listinách, ktoré predložil A., bezpodmienečne verifikovať ďalšími dôkazmi. V danom prípade sa tak ale nestalo.

Svedok F. A. tvrdí, že M. mu poskytol peňažné prostriedky, ktoré získal od spoločnosti A., s. r. o., ako „službu v rámci dobrých obchodných vzťahov a bolo to kvôli tomu, že on takú hotovosť si vedel vybrať na pokladňu, mne sa to nedalo, ja by som si musel nahlasovať aspoň 5 dní predtým, aby mi takúto hotovosť pripravili“ (výpoveď svedka str. 19 zápisnica z HP).

Svedok W. M. tvrdí, že „ako som už uviedol, bola zmluva o poskytnutí pôžičky a následne, keď som mu dal hotovosť, tak mi podpísal vrátenie pôžičky, A. mi dal na môj účet peniaze, na firemný účet Z., a teda ja som bol jeho dlžníkom“ (výpoveď svedka str. 5 zápisnica z HP). Uvedení svedkovia sa nezhodujú na tom, z akého právneho titulu došlo k nimi opísanej finančnej transakcii, pričom navyše možno konštatovať, že táto finančná transakcia medzi spoločnosťami A., s. r. o. a Z., a. s., bola pre účel, ktorý sledoval F. A., úplne zbytočná a javí sa pre účely tohto trestného konania ako fiktívna. F. A. uviedol, že prevod peňažných prostriedkov vykonal z dôvodu, že by výber peňazí na pokladňu spoločnosti A., s. r. o., musel nahlasovať aspoň 5 dní predtým. Svedok M. tvrdí, že peniaze pre A. vyberal v rozmedzí dvoch až troch týždňov. Pokiaľ M. vybral peniaze z účtu spoločnosti Z., a. s., a odovzdal ich v hotovosti A., ktorý zároveň potvrdil za spoločnosť A., s. r. o., vrátenie pôžičky, takáto finančná operácia sa musela podľa zákona o účtovníctve zaznamenať vo výpisoch na pokladni oboch spoločností, resp. bankových účtov spoločností. Takéto dôkazy však zo strany obžaloby zabezpečené neboli a ani

svedok pri svojom výsluchu takéto listiny nepredložil.

Z vykonaného dokazovania bolo v tomto konaní preukázané a tieto skutočnosti ani neboli sporné, že svedok JUDr. C. V. ako riaditeľ KÚFS-u bol verejným činiteľom, ktorý disponoval právomocami v rozsahu určenom zákonom č. 333/2011 Z. z.. Svedok JUDr. C. V. však ale v inkriminovanom čase, teda v období, kedy malo dôjsť k stretnutiu s F. A. v reštaurácii C. M., už nedisponoval právomocou a príslušnosťou na konanie vo veci zaisteného majetku spoločnosti A., s. r. o.. Z uvedeného dôvodu bol aj rozhovor medzi nimi vedený v tom smere, že JUDr. C. V., resp. K. E. poskytli F. A. radu, akým spôsobom je možné výlučne legálne docieľiť zrušenie predbežného opatrenia, resp. zrušenie jeho účinkov. Z vyjadrenia KÚFS-u, ktorý adresoval Okresnému úradu Topoľčany vo veci návrhu na vklad M spoločnosti A., s. r. o., vyplýva, že príslušným na vydanie rozhodnutia o zrušení predbežného opatrenia je Daňový úrad Bratislava.

Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „svedok JUDr. V. uvádza, že predmetné rozhodnutie o predbežnom opatrení bolo na základe podaného odvolania potvrdené Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky. Z jeho argumentácie vyplýva, že ďalšie, s tým súvisiace úkony, už nepatrili do pôsobnosti KÚFS. Uvedené tvrdenie svedka vyvracia dôkaz predmetným rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia (č. l. 964 a nasl.), ktoré neobsahuje doložku právoplatnosti, pričom dôkaz zápisnicou o podaní vysvetlenia osobou F. A., ktorá bola spísaná dňa 20. novembra 2018, svedčí o tom, že spoločnosť A., s. r. o., podala voči uvedenému rozhodnutiu o uložení predbežného opatrenia odvolanie dňa 10. júla 2018". Špecializovaný trestný súd ďalej cituje ustanovenia zákona, ktoré poukazujú na možnosť „autoremedúry" zo strany KÚFS-u, za predpokladu, ak uzná dôvody odvolania daňového subjektu. Úvahy Špecializovaného trestného súdu sú nesprávne. Rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia vydal KÚFS dňa 23. júna 2017. Odvolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia. Napriek tomu, že Špecializovaný trestný súd nezisťoval doložku právoplatnosti, je nepochybné, že dátum odvolania spoločnosti A., s. r. o. (10. júla 2018) uvedený v zápisnici o podaní vysvetlenia nemôže byť správny (s určitosťou je to teda rok 2017), pretože daňový subjekt by v takom prípade podal odvolanie po lehote (teda len za predpokladu, že rozhodnutie nebolo daňovému subjektu doručované viac ako rok od vydania). Z uvedeného vyplýva, že v inkriminovanom čase bolo rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia právoplatné a od tohto momentu už mohol zrušiť predmetné rozhodnutie len príslušný správca dane, čo sa koniec koncov aj stalo dňa 7. februára 2019. Všetky ďalšie na danú skutočnosť nadväzujúce úvahy Špecializovaného trestného súdu prezentované v napadnutom rozsudku, ktoré súvisia s tým, aké možnosti mal JUDr. V. v inkriminovanom čase v súvislosti so zrušením predbežného opatrenia spoločnosti A., s. r. o., neobstoja, pretože vychádzajú z nesprávneho a neúplného zistenia skutkového stavu veci.

Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „fakt, že obžalovaný X., s ktorým sa obžalovaný M. stretával a mal s ním kamarátsky vzťah, sa v tom istom čase podieľal na vytvorení osobného kontaktu A. s V., v miere podstatnej spochybňuje obhajobné tvrdenia obžalovaného Mgr. M., spočívajúce v popieraní akejkoľvek aktivity smerujúcej k vytvoreniu kontaktu A. a JUDr. C. V., ako prvého kroku zameraného na zrušenie predmetného rozhodnutia". Uvedená úvaha Špecializovaného trestného súdu je spochybnená rozporom vo výpovediach svedka F. A. a C. A.. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd mal za to, že obžalovaný M. vytvoril prostredníctvom mňa kontakt F. A. a JUDr. V., mal sa súčasne vysporiadať s tým, že C. A. poprel dojednanie prvého stretnutia F. A. a mňa, ktoré bezprostredne predchádzalo jeho stretnutiu s JUDr. V. v reštaurácii C. M.. Špecializovaný trestný súd však podcenil význam odstránenia rozporu vo výpovediach týchto svedkov. V takom prípade nie sú preskúmateľné úvahy Špecializovaného trestného súdu, na základe ktorých dospel k záveru, že na stretnutie s JUDr. V. som doviezol F. A. práve ja. V naznačenom smere pochybností o vierohodnosti výpovede svedka F. A. nemožno opomenúť aj tvrdenia svedkyne V. K., ktorá uviedla, že F. A. si vymýšľal legendy k rôznym udalostiam. Svedkyňa sa vyjadřila, že „on stále riešil daňový úrad, raz spomenul, že jeho veci rieši aj pán B. a myslel, že to bolo riešené cez túto osobu pána W. a pri tejto príležitosti spomínal aj tú saunu, kde som nevedela uviesť, že tam boli aj tu prítomní páni (pozn. obžalovaní). Povedal, že tam bol pán B., to konkretizoval, myslím, že spomínal aj pána V.".

Špecializovaný trestný súd sa nezaoberal úvahou, či F. A. nemal motív škodiť obžalovaným, ktorých využil preto, aby sa pomstil JUDr. C. V., ktorého považoval po celú dobu za človeka zodpovedného za vydanie predbežného opatrenia. Bez ohľadu na to, že toto rozhodnutie bolo vydané lége artis, a ako vecne správne ho potvrdilo v odvolacom konaní aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, F. A. bol

subjektívne presvedčený, že predbežné opatrenie bolo vydané účelovo. Z výpovede svedka F. A. vyplýva, že mal platiť od roku 2015 C. A. za to, aby pri jeho podnikaní nemal žiadne daňové problémy. Svedok C. A. toto tvrdenie poprel, ale Špecializovaný trestný súd sa s touto skutočnosťou náležitým nevyšporiadal a nekriticky prevzal všetky tvrdenia svedka F. A.. F. A. sa nevedel vyjadriť, kto mal v skutočnosti zariadiť zrušenie predbežného opatrenia. V tomto smere len predpokladal, že z titulu svojej funkcie by to mal byť JUDr. V. (obžalovaný mu toto nikdy neuviedli). F. A. vnímal JUDr. V. ako osobu, ku ktorej mali smerovať úplatky, ktoré mal odovzdávať po niekoľko rokov viacerým osobám vrátane (napr. C. A.). V danej súvislosti nie je bez významu tvrdenie svedkyne K., že F. A. sa chválil, že on si zaplatí každého, na daňovom úrade, polícii a podobne. Skutočnosť je však taká, že F. A. tieto okolnosti len predpokladal. Z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že F. A. napriek snahe predstierať obraz poctivého a slušného podnikateľa, bol podozrivý z množstva nelegálnych aktivít, a preto vnímal riziko odhalenia daňovej trestnej činnosti najmä z pohľadu zákonom vymedzenej právomoci KÚFS-u (boj proti daňovej a colnej kriminalite). Po tom, čo sa na stretnutí dozvedel, že veci je možné riešiť len legálnou cestou a JUDr. V. mu nepôjde tzv. po ruke (skúškou mohlo byť práve riešenie predbežného opatrenia), sa rozhodol kriminalizovať predstaviteľa tohto úradu, čo by mohlo do značnej miery ovplyvniť zákonnosť všetkých procesov vedených KÚFS-om voči spoločnosti A., s. r. o.. Výpovedacia hodnota svedeckej výpovede F. A. je potom v týchto podstatných skutkových okolnostiach do značnej miery oslabená, práve s poukazom na protichodné tvrdenia svedka C. A., V. K., JUDr. V., K. E. a obžalovaných.

Svedok JUDr. C. V. uviedol, že K. E. poradil F. A., že existuje zákonná možnosť zrušenia predbežného opatrenia, a to tak, že by mal k dispozícii silnejší právny titul, ktorého existencia by bola datovaná skôr ako predbežné opatrenie vydané KÚFS-om. Na to F. A. reagoval tak, že by toto vedel zariadiť. JUDr. V. sa k danej záležitosti už viac nevracal a nikdy o nej nekomunikoval. V danej veci sa už po stretnutí s F. A. vôbec neangažoval. Dôvod, pre ktorý JUDr. V. komunikoval s F. A. vec predbežného opatrenia, bola žiadosť JUDr. A. A. a kamarátska pomoc. JUDr. V. na stretnutí s A. žiadnym spôsobom nevedel a ani nenaznačoval akékoľvek podmienky poskytnutia pomoci, lebo vec považoval poskytnutím rady za uzavretú a viac v tejto veci nekonal. Toto nakoniec potvrdzuje aj zistenie Špecializovaného trestného súdu, že dôvody zastavenia daňového konania voči spoločnosti A., s. r. o., ktoré mali bezprostredný vplyv na zrušenie predbežného opatrenia, stáli nezávisle na vôli obžalovaných i svedka JUDr. V.. O tom, že by mal niekto od F. A. žiadať peňažné prostriedky, alebo že by tento mal peňažné prostriedky poskytnúť obžalovaným, JUDr. V. nemal vôbec vedomosť. Žiaden z obžalovaných a ani JUDr. A. A. mu neponúkol, ani v rovine prísľubu za jeho „angažovanosť“ vo veci stretnutia s F. A., žiadne peňažné prostriedky. Výpoveď JUDr. C. V. potvrdzujú svedkovia K. E. a JUDr. A. A..

Z uvedeného potom vyplýva, že ak (i) JUDr. V. považoval vec stretnutím s F. A. za uzavretú, (ii) v inkriminovanom čase už nemal právomoc zrušiť predbežné opatrenie (z dôvodu právoplatnosti rozhodnutia), a (iii) v konaní nebolo potvrdené, že by mal vplyv na zastavenie daňového konania voči spoločnosti A., s. r. o., potom možno konštatovať, že v konaní nebola stotožnená osoba, ktorej právomoc mala byť vo veci zrušenia predbežného opatrenia ovplyvnená. Nakoniec aj svedok F. A. tvrdil, že mu obžalovaný Ing. X. mal na stretnutí povedať o nejakých „šéfoch“, ktorí vec predbežného opatrenia budú riešiť. Bez ohľadu na to, že uvedené tvrdenie svedka popieram, táto okolnosť svedčí o tom, že F. A. sa nevedel vyjadriť k osobe/osobám, ktorá zariadi zrušenie predbežného opatrenia.. Špecializovaný trestný súd posúdil skutok uvedený v obžalobe ako obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020. Uvedená právna kvalifikácia skutku nie je správna. Páchateľom tohto trestného činu môže byť iba osoba, ktorá sa podieľa na obstaraní vecí všeobecného záujmu. Pre uznanie viny sa vyžaduje, aby páchatel ako verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nesplnil si povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci a súčasne ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo sprostredkovaním seba žiadal, alebo prijal úplatok.

JUDr. V. ako verejný činiteľ už nemal reálnu možnosť zrušiť predbežné opatrenie v čase, kedy došlo k stretnutiu s F. A.. Akýkoľvek iný vplyv, ktorý by mohol JUDr. V. v danej veci využiť a ovplyvniť proces riešenia predbežného opatrenia v prospech F. A., resp. spoločnosti A., s. r. o., nebol vykonaným dokazovaním preukázaný. V takom prípade nepostačuje len formálne konštatovanie, že JUDr. V. bol osobou obstarávajúcou vec všeobecného záujmu, ale žiadosť o úplatok musí mať preukázanú priamu

súvislosť s obstaraním vecí všeobecného záujmu. Špecializovaný trestný súd v danej veci bez náležitého zistenia skutkového stavu uzavrel, že obžalovaní žiadali a nakoniec aj prevzali úplatok za to, že budú pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa vo veci zrušenia predbežného opatrenia voči spoločnosti A., s. r. o..

Pokiaľ Špecializovaný trestný súd uveril výpovedi F. A. o tom, že odovzdal obžalovaným úplatok (čo opakovane dôrazne popieram) za to, aby bola vybavená jeho požiadavka na zrušenie predbežného opatrenia voči spoločnosti A., s. r. o., mal súčasne posúdiť komplexne konanie obžalovaných, ale aj JUDr. C. V. a JUDr. A. A.. V danej súvislosti sa osobitne žiada upozorniť, že najmä konanie JUDr. V. vybočuje zo zákonom predpokladaného rámca skutkových okolností, ktoré zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu prijímania úplatku. V danej súvislosti potom možno konštatovať, že právna kvalifikácia skutku ako trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 Trestného zákona neobstojí, pretože podľa skutkových záverov Špecializovaného trestného súdu obžalovaní žiadali a prevzali úplatok od F. A. a vyvíjali snahu pozitívne ovplyvniť proces rozhodovania o predbežnom opatrení voči spoločnosti A., s. r. o. JUDr. V. na základe požiadavky JUDr. A. A. vykonal stretnutie s F. A., na ktorom mu poskytol radu, ako legálnym spôsobom zariadiť vec, vo vzťahu ku ktorej apeloval na obžalovaných. JUDr. V. ako riaditeľ KÚFS-u žiadnym spôsobom neporušil svoje povinnosti a ani nezneužil svoju právomoc pri obstaraní vecí všeobecného záujmu. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd uveril tvrdeniu F. A., že odovzdal obžalovaným úplatok, mal sa vysporiadať aj s týmito okolnosťami. V danom prípade sa tak ale nestalo.

V zmysle zásady akcesority účasti na trestnom čine podľa § 21 ods. 1 Trestného zákona je trestná zodpovednosť účastníka závislá na trestnej zodpovednosti hlavného (priameho) páchatela. Pri trestnom čine prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona sa vyžaduje špeciálny subjekt. Obžalovaný však takéto postavenie vo vzťahu k rozhodovacím procesom nemali. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd nevidel v konaní JUDr. V. konkrétny trestnoprávny rozmer (porušenie povinnosti, zneužitie právomoci, prijatie úplatku alebo sľubu poskytnutia úplatku), potom vyvstáva otázka, na základe akých konkrétnych úvah dospel Špecializovaný trestný súd k záveru, že konanie obžalovaných môže byť samostatne právne kvalifikované ako trestný čin prijímania úplatku. V napadnutom rozsudku však tieto úvahy Špecializovaného trestného súdu absentujú, preto aj z tohto dôvodu možno označiť toto rozhodnutie ako nepreskúmateľné. V tomto smere poukazujem na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ITost/16/2021, z 23. júna 2021 v danej trestnej veci, v ktorom sa uvádza, že „ak páchatel prijíma, žiada, alebo si dá sľúbiť úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a koná tak bez súčinnosti s verejným činiteľom, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona“. Ak obžalovaní podľa záverov Špecializovaného trestného súdu „lákali“ úplatok za to, že budú svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, mohlo by ísť o trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona.

S poukazom na uvedené skutkové a právne okolnosti preto navrhujem, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v celom rozsahu zrušil v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku a ani zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodov uvedených v § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, berúc do úvahy aj chyby nevytýkané v odvolaniach, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolania obžalovaných sú dôvodné čiastočne.

Samotnému vyhláseniu rozsudku predchádzalo konanie, v ktorom neboli zistené žiadne podstatné chyby, najmä v tom smere, že by boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Podľa zistení najvyššieho súdu Špecializovaný trestný súd vykonal dokazovanie v

súlade s Trestným poriadkom, ktoré bolo v zásade úplné a postačovalo na presvedčivé ustálenie skutkového stavu danej veci.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní aj podľa najvyššieho súdu vyplynulo, že inkriminovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku, spáchali ho obžalovaní Ing. W. X. a Mgr. R. M. ako trestne zodpovedné fyzické osoby a tento je trestným činom.

Samosudkyňa v písomnom odôvodnení rozsudku precízne a vyčerpávajúcim spôsobom zreprodukovala dôkazy vykonané na hlavných pojednávaniach v konaní pred súdom (strany 5 až 19). Vykonané dôkazy jednotlivo a v súhrne podrobne vyhodnotila, pričom náležite a správne ustálila skutkový stav. Najvyšší súd poukazuje na túto časť písomného odôvodnenia rozsudku, ktorú si v celom rozsahu osvojil (strany 20 až 27).

Vo vzťahu ku skutkovým záverom ustáleným Špecializovaným trestným súdom a k právnej kvalifikácii skutku je potrebné uviesť nasledovné.

Na strane 23 odsek 4 rozsudku sa okrem iného uvádza, že obhajobu Ing. X., spočívajúcu v tom, že kontakt so svedkom A. bol súčasťou plnenia jeho služobných povinností v rámci SIS, vyvracia svedok JUDr. A., ktorý bol v tom čase jeho nadriadeným a tiež svedok JUDr. V., ktorý uviedol, že z jeho strany sa jednoznačne jednalo o kamarátsku pomoc pre A. a X.. Na strane 24 odsek 2 sa konštatuje, že na základe dlhoročného priateľského vzťahu obžalovaných súd s istotou vyhodnotil, že pre Mgr. M. kontaktnou osobou na riaditeľ'a KÚFS JUDr. V. bol Ing. X., ktorý sa s ním osobne poznal a vychádzajúc zo svedeckých výpovedí JUDr. A. a nebohého Mgr. A. bol s ním v tom čase i v kamarátskom vzťahu.

Na strane 25 odsek 3 posledná veta sa uvádza, že Ing. X. sa na stretnutí s JUDr. A. a JUDr. V. vyjadril, že nič sa vracať nebude, že je to za „unuváciu“, že peniaze dal A. dobrovoľne atď.

Na strane 26 odsek 2 sa uvádza, že súd nemal pochybnosť o výške sumy, ktorú A. vyplatil Mgr. M., a to i na základe výpovedí svedkov JUDr. A. a JUDr. V., že uvedená suma sa mala rozdeliť rovným dielom medzi štyroch po 50.000,- Eur. Svedok A. najneskôr v čase stretnutia s JUDr. V. si bol vedomý toho, že za žiadanú pomoc sa odplata očakáva, v tom čase iba nemal predstavu o konkrétnej ponuke.

Nakoniec bolo hodnotenie dôkazov opreté o svedeckú výpoveď JUDr. V. na strane 27 odseky 1 a 2, podľa ktorého táto potvrdzuje, že za pomoc formou rady podanej A. vo veci predmetného zaistenia majetku spoločnosti A., s. r. o., prostredníctvom jeho námestníka Mgr. E. finančnú odmenu neočakával, nevedel o úplatku a bol motivovaný len snahou recipročne vyhovieť žiadosti svojich kamarátov JUDr. A. a Ing. X.. Tieto skutočnosti ako i postoj JUDr. V. v dobe po tom, čo A. nahlásil vec policajným orgánom a v rámci ktorého vyzýval obž. Ing. X. na vrátenie peňazí, nič nemení na fakte, že peniaze vyžiadané a prevzaté od A. Ing. X. a Mgr. M. mali povahu neoprávnenej výhody, ktorá sa JUDr. V. mala obžalovanými poskytnúť najmenej v sume 50.000,- Eur. Pokiaľ obhajoba namietala, že od predstieraného odovzdania sumy 200.000,- Eur Mgr. M. uplynul dlhší čas, pričom nedošlo k odovzdaniu peňazí JUDr. A. bezodkladne po tom, čo uplatnil svoj vplyv na JUDr. V., treba vziať na zreteľ, že z okolností vyplývajúcich z celého spektra dôkazov sa obžalovanými očakávalo najprv kladné vybavenie žiadosti A..

Na strane 28 odseky 2, 3 je prijatý relevantný skutkový záver, že z dôvodu, že obžalovaní Ing. X. a Mgr. M. neboli osobami, do pôsobnosti ktorých by priamo patrilo obstarávanie veci všeobecného záujmu, súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku, ktorá bola uvedená v obžalobe (obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona). Z dôvodu absencie konania hlavného páchatel'a, hoci len v štádiu pokusu predmetného trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona, nevyvodil ani trestnú zodpovednosť obžalovaných za účasť na tomto trestnom čine. Pritom mal za spoľahlivo preukázané, že obžalovanými žiadané a prijaté peniaze boli určené i ako úplatok pre JUDr. V., do pôsobnosti ktorého predmetné obstarávanie veci všeobecného záujmu patrilo. Súd dospel k záveru, že

žiadaný a poskytnutý úplatok sa týkal úloh vyplývajúcich z jeho funkcie a tento mal právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach obchodnej spoločnosti A., s. r. o.. Ďalej súd poukázal na to, že obžalovaní organizovali stretnutia konateľa F. A. s JUDr. V. K následku nedošlo len preto, že vec bola prezradená. Na trestnosť obžalovaných nemá vplyv, že JUDr. V. nebol o úplatku vopred informovaný.

Najvyšší súd si v plnom rozsahu osvojil vyššie uvádzané hodnotenie dôkazov. K právnej kvalifikácii skutku však zaujal odlišné stanovisko. Rozsudkom z 23. marca 2022, sp. zn. 1To/8/2021 uznal obžalovaných za vinných len pri nepatrne zmenenom skutkovom stave oproti rozsudku prvého stupňa z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020. Odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Uvedenému rozhodnutiu nepredchádzalo žiadne rozsiahle dokazovanie vykonané odvolacím súdom, lebo dôvody na uvedený postup zistené neboli. Obžalovaní navrhovali opätovné vypočutie, resp. dopočutie svedkov, ktorí boli predtým vypočutí na hlavnom pojednávaní, ale najvyšší súd sa s uvedenou argumentáciou nestotožnil, lebo tieto tzv. opakované výsluchy by podľa jeho názoru nenapomohli objasniť skutkový stav, a to aj pre časový odstup od spáchania skutku. Na tomto stanovisku zotrval aj v obnovenom konaní. Išlo o návrhy na vypočutie svedkov A., W., E. a K.. Najvyšší súd tieto návrhy neakceptoval vzhľadom na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa bol svedok A. opakovane osobne vypočutý. Rovnako osobne boli vypočutí aj svedkovia W. a E., ktorých výpovede pre ustálenie skutkového stavu sa odvolaciemu súdu javili ako menej podstatné. Podľa názoru odvolacieho súdu by prípadná výpoveď svedka K. nenapomohla bližšie objasniť zistený skutkový stav. Podstatné je však to, že s hodnotením dôkazov sa náležite a logicky vysporiadal súd prvého stupňa, na základe čoho bol správne ustálený priebeh skutkového deja, aj keď nie podľa predstáv a názorov, ktoré vo svojich písomných odvolaniach uvádzali obžalovaní.

Vyššie citovaný rozsudok najvyššieho súdu bol zrušený v dovolacom konaní rozsudkom najvyššieho súdu z 18. januára 2024, sp. zn. 2TdoV 14/2022, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť). Najvyššiemu súdu bolo prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odvolací súd si ako právne záväzné osvojil závery dovolacieho súdu uvedené na stranách 38 až 42 písomného odôvodnenia tohto rozsudku a bez potreby ich opakovania na ne odkazuje.

K odvolacej argumentácii prokurátora ohľadom právnej kvalifikácie ustáleného skutkového stavu, ktorá sa síce javí ako logická, najvyšší súd uvádza, že ani v tomto smere závery prvostupňového súdu nie sú svojvoľné, nelogické, resp. chybné, preto je možné ich v celom rozsahu rešpektovať tak, ako boli vysvetlené na stranách 28 až 29 rozsudku. Po novelizácii Trestného zákona s účinnosťou od 6. augusta 2024 však bolo nevyhnutné zmeniť právnu kvalifikáciu ustáleného skutku vzhľadom na ustanovenie § 125 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého značným rozsahom je suma prevyšujúca 250.000 Eur, ale neprevyšujúca 650.000 Eur. Aktuálna právna úprava je pre obžalovaných priaznivejšia. Teda napriek tomu, že konanie obžalovaných napĺňa znaky trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, nejde o obzvlášť závažný zločin, ale o zločin s trestnou sadzbou štyri až deväť rokov. Vzhľadom na to odvolanie prokurátora ohľadom druhu a výmery trestu je v súčasnosti právne irelevantné.

Vo vzťahu k ukladaniu trestov a ich individualizácii postupoval následne najvyšší súd v intenciách ustanovenia § 34 a nasledujúcich Trestného zákona.

Obžalovaný Ing. X. v minulosti súdne trestaný nebol. Bezúhonnosť v správaní bola preukázaná aj po vykonaní pôvodne uloženého trestu

Obžalovaný Mgr. M. v minulosti súdne trestaný nebol. Bezúhonnosť v správaní bola preukázaná aj po vykonaní pôvodne uloženého trestu.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd obligatórne zisťoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti. U obidvoch obžalovaných existuje jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to, že viedli pred spáchaním trestného činu riadny život. Priťažujúce okolnosti zistené neboli.

Podľa zásad určovania trestov v § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd okrem poľahčujúcich a priťažujúcich okolností prihliadne aj (najmä) na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona u spolupáchateľov prihliadne aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

V tejto veci rezonuje najmä výška sumy, ktorú žiadal Ing. X., a to 350.000 Eur a tiež výška celkovej sumy, ktorú A. odovzdal Mgr. M., a to 200.000 Eur. Vzhľadom na to tresty najvyšší súd diferencoval tak, že prísnejší uložil obžalovanému Ing. W. X., ktorý bol osobou v služobnom zaradení s významnými pracovnými a spoločenskými kontaktami, a to aj na JUDr. V.. Mgr. M. bol len sprostredkovateľom pri preberaní a odovzdávaní úplatkov.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za prípravu na zločin .... ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. S poukazom na predchádzajúcu aj následnú (po prvom odsúdení) bezúhonnosť obžalovaných a s prihliadnutím na dlhší časový odstup od spáchania trestného činu sa najvyšší súd rozhodol aplikovať podmienky pre mimoriadne zníženie trestov a tieto uložil v pôvodnej výmere z prvého rozsudku najvyššieho súdu.. Zohľadnil aj všeobecné zásady ukladania sankcií, vyjadrené v § 33a ods. 3 Trestného zákona.

Obidvaja obžalovaní v minulosti neboli vo výkone trestu odňatia slobody, preto na výkon trestu boli zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Obžalovaní sa ako páchatelia úmyselného trestného činu snažili získať a aj získali majetkový prospech, čím sú splnené formálne podmienky pre uloženie peňažného trestu. Majetkové pomery im to umožňujú (strana 31 rozsudku prvostupňového súdu). Ich výška zodpovedá všeobecným sadzbám a zohľadňuje pomerne vysokú sumu úplatku. Aj tieto boli uložené diferencovane s prihliadnutím aj na to, že Mgr. M. bol uložený trest prepadnutia veci.

Súd uložil aj primerané náhradné tresty odňatia slobody pre prípad, že by výkon peňažných trestov bol zo strany obžalovaných úmyselne zmarený.

Vychádzajúc zo správnych záverov prvostupňového súdu, že na spáchanie trestného činu bolo použité osobné motorové vozidlo zn. VOLKSWAGEN PASSAT, bol Mgr. M. uložený aj trest prepadnutia tejto veci.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.